

Luk: 24:1-12 Påskdagen 2010.

Graven den begrep vi oss på.
Och duken och bindlarna, och oljan och kryddorna.
Alltsammans var strängt som döden, men vi begrep och lydde.
Så kommer en vit figur och säger: detta var fel.
Och vi förstår ingenting, blir bara dödligt förskräckta.
Och våra ansikten fryser, avklädda varje uttryck.
(gravallvaret passar ju inte längre)
Och vi står där handfallna i en huttrande gryning
med kvarglömda tårar torkande på kinderna,
i ett nytt ljust allvar vi inte rör med.

Tills glädjen sveper oss framåt och vi går.
Tills glädjen sveper oss framåt och vi går

Det började i tveksamhet och skepsis. Det började i rädsla med några kvinnor som fick vända åter med sina välluktande kryddor. Och sen några förvirrade lärjungar som inte visste vad dom skulle tro. Det tar sin tid att förstå glädjen. Det tar tid att förstå det ofattbara. Det var så för dom, hur ska det då inte vara för oss. 2000 år senare.

Vad är påskdagen för dig?
Är det ord om glädje som du kanske inte kan ta till dig.
Är det en trosats utan innebörd?
Graven, den kanske också vi begriper. Men den tomma då, figuren som säger att det är fel?
Kan du känna glädjen, den som sveper dig framåt?

Först kan vi väll konstatera att hade inte uppståndelsen funnits så hade vi knappast suttit här. Utan uppståndelsen, ingen kristen tro. Jesu liv och lära hade slutat i ett fiasko. En man, både hyllad och fruktad, visserligen med både lärjungar och med ett rykte om att kunna utföra det mest fantastiska handlingar. Men vars liv slutade bland rövare på ett kors. Lärjungarna skingras och budskapet faller i glömska. Det är ju så det brukar gå till. Glad påsk!

Men den här gången så hände det något. Gud lät inte det här vara slutet. Gud hade större planer för kärleken än så. Gud hade större planer för livet, för människan, för världen än så. Nej, man kunde inte bara placera kärleken i en grav, och så bara hoppas att den stannar där. Nej vad skulle då hända med oss, med kärleken, med vår längtan och vilja om att det goda ändå skulle vara större än det onda?
Nej, vad skulle hända med oss, om också hans slutat sitt liv som alla vi andra.
Om den som kom till oss för att visa vad Gud är, slutar med att ropa ut sin övergivenhet?
Glad påsk!

Nej det var så här det måste gå, det fanns ingen annat sätt. Det onda, det orättvisa, det orättfärdiga kan och får inte ha sista ordet. Men det häftiga är mina vänner. Det häftiga är, att det var inte bara där och då. Det var inte bara en engångshändelse. Jesu uppståndelse är, tänker jag, något vi ständigt lever i och av. Det är som Paulus säger, det är i honom vi lever, rör oss och är till.

Det liksom genomsyrar den här världen. Inte som en naiv tanke att allting skulle vara gott och väl. Den bluffen behöver vi inte leva länge för att avslöja. Det finns alltför mycket ondska runtomkring oss. Ibland så mer än vi klarar av.

Men då och då kan vi få syn på det. Livet som kommer tillbaka. Sorgen som lägger sig. Vrede som förvandlas till vänskap. Ja det finns liksom många dödar, både i vår värld och i våra liv. Men det finns också gott om uppståndelse.

Och liksom vi, i alla fall än så länge, känner oss säkra på att det efter en kall och mörk vinter, kommer en vår, med ljus, värme och grönska. Så kan vi vara lika förvissade om att det finns en kraft inbyggd i tillvaron som vill och som kan föra oss till livet. Och liksom vi omisskännligt kan känna igen vårens tecken i naturen. Kan vi också få se och ana Jesu död och uppståndelse. I världen och i våra liv.

I ett samtal i veckan hörde jag en vän säga: att tro, det är att ibland, inte alltid, men ibland, få gå omkring med ett leende på läpparna.

Jesus gjorde ständigt val under sitt liv här på jorden. Varje gång han häcklade makten, varje gång han ställde sig på den sörjande, den fattiga, barnen eller kvinnornas sida så gjorde han ett val. Han valde att ställa sig på de behövande människornas sida. Ett val som till sist gjorde att de styrande i sin tur valde att avrätta honom.

Och det som uppståndelsen då säger, -till de förvirrade kvinnorna vid graven, till lärjungarna, till oss alla och till världen. Jesus hade rätt, Jesus var rätt. Det han gjorde var det gudomliga.

Hans omsorg om barnen, om Sackaios uppe i trädet, om den sörjande änkan, om kvinnan vid Sykars brunn. Sådan är Gud. Den kärleken får och kan inte dö. Den kan inte stanna i jorden. Och i uppståndelsen går Jesus liksom ur tid och rum, för att vara i varje tid, i varje rum. Och ännu en gång, inte bara där och då, utan också, här och nu. Många säger ha hört honom, några har sett honom, andra säger sig se honom i sina medmänniskor. I alla fall är han inte längre bort, än vad bödens tanke kan sträcka sig.

Nej vad påskdagen är för dig, det vet jag inte. Och det kan ibland vara svårt att ställa in sig i jubelropen. Om man som vi inte fick se honom dö, hur ska vi då kunna glädja oss över att han lever.

Men för mig blir det som ett par glasögon jag bär, jag ser och tolkar världen genom dem. Men det handlar också, för mig om en livsinställning. Om Jesus uppstått, kan det heller aldrig vara försent. Uppståndelsen är evangeliets svar på vår långfredag, den dag vi trodde att det var slut. Ja, på påskdagen överraskar Gud oss med en tom grav. När vi trodde att det var dött, överraskar oss Gud med liv. När också vi står handfallna i en huttrande gryning, med kvarglömda tårar torkande på kinderna, då möter oss uppståndelsen

Och den tron, den kommer snarare underifrån än uppifrån. Den kommer ur vanmakt, snarare än ur makt. Den kommer ur rop, snarare än av trossatser. Det var inte många som la märke till det då, bara en handfull människor anade efter ett tag att det kunde vara sant. Men uppståndelsen är inte beroende av att vi tror på den. Den är lika verklig, lika genomgripande, även om inte en enda människa lagt märke till den.

Ja påskdagen är din och min dag. En dag för alla oss som längtar, tror och hoppas att livet skulle vara mer. Mer än all den kamp, nöd och orättvisa vi känner och ser runtomkring oss. Vi som kan känna både förtvivlan och vanmakt över att människor förlorar livet för en snett parkerad bil. Över att tonåringar kan våldta sina klasskamrater. Över att våldet, förtrycket och hungersnöden inte verkar ha någon ende.

Ja, till alla oss säger påskdagen. Det här är inte slutet. Det finns någonting annat. Gud lät sin son Jesus uppstå. Det onda hade inte sista ordet då. Och det har det inte nu heller.

Det började i förvirring och rädsla. Några kvinnor fick vända tillbaka. Och plötslig stämmer inte längre ordlistan. Omöjligt betyder inte längre omöjligt. Obotligt betyder inte längre obotligt, och försent inte längre försent.

Jesus är uppsånden!

Glad påsk på er alla!